

Csatáné Bartha Irénke

Mosolya óra parázslík

A februári dermesztő hidegben
előbb csak résre nyitja szép szemét,
majd mosolya óra parázslík,

hirdet tüneményes reményt:
a lélek zord viharokban is megél,
áttörve fagyos göröngyön is remél.

Hiszi a holt mezőkbe lelket
lehelő gyönyörű tavaszok jöttét,
hiszi a melengető nap ölelését,

patakok csengő-bongó zenéjét,
fényteli rügyek életigenlését,
a Szent György-napok báránybégetését,

a gólyák, a fecskék hazaérkezését,
és elhiszi annyi gyötrelém után még
szerelmes szívek fészekrakó ölelkezését.

Hóvirág, te parázsló, életigenlő boldogság,
a kilátástalanságba belefáradt lelkeknek
patyolat hittel hirdesd, lobogtasd a Csodát !

Éltető öröm

Jöjj, tavasz,
pattanó rügyekből
nyíljon sokféle
búvóló virágszirom.

Szórd a magvakat
dús televénybe,
legyen a kertünk
ünneplő ruhában
csodálnivaló.

Tulipán nyíljon, viola,
nárcisz, bazsalikom,
udvarló illatával
az orgona csurogjon
be az ablakodon.

Jöjj, tavasz, szoktasd
fényekhez szemünk,
színekkel vidítsd szívünk,
minden újjászülető fény
legyen éltető örömünk.

Te, pezsgővérű, virgonc kikelet,
add, hogy karjaid közt
a fényes álmok s gyönyörök
újult erővel kirügyezzenek!

Gólyahír csokorral érkezem

(Anyák napjára)

Mikor rám borul a zord közöny,
rád gondolok, s könnyekkel küszködöm,
kereslek s meglátlak egy

összefércelt világ repedésein át,
amikor virágba borulnak a szilvafák,
s megérezem Anya- illatod, ahogy
a csipkekendős bodzabokor hozzám hajol.

Olyan kietlen a táj, árva nélkülöd,
harang kongatja hívó szavad,
a visszhang is hozzád csalogat,
s ha feléd indulok, már el nem érlek...

Eltűnik fürge alakod a ködben,
s a világ kiüresedik, a táj kietlen,
kutatlak, kereslek vigasznak
a riasztó szeretetlenségben.

Ha fázom vagy csendre éhezem,
lélekápolásra hozzád érkezem,
mert olyan szomorú szemű a világ,
daltalan a kert és meddők a fák.

Futok feléd, ölelj szorosán át,
s tedd vázába gyermekkorom
aranyló gólyahír csokrát.

Szépségvagyó hittel

Ezüst fények évadján
tragédiánk ínsége sújt,
vajon még hányszor érkeznek
a képmutatás porondjára
jóllakott szájhősök, gaz pribékek?

Mikor úton útfélen lábunk elé
rongyolt lélekforgácsok hullnak,
lesz még hóvirágillatú ébredése
lila bóbitás tavaszunknak?

Ó, áldott költészet
pacsirtadallal s lila orgonákkal
zengesd, lobogtasd égre
szépségvagyó hitünket!

Peng a barka

Jön a tavasz, halihó,
elolvadt már minden hó.

Peng a barka, jaj, de jó,
lesz jókedv, lesz dáridó.

Itt a tavasz, itt van már,
éled erdő és határ.

Nyílik virág, dalol madár,
életre kelt, újul a táj.

Fűzfa ágán barka peng,
a szíved is dalba kezd.